

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 179.

Sjette Sessions anden Samling.

59de Møde.

Lørdagen den 17de Marts.

(Forts.)

Finantsministeren: Uden Hensyn til, hvad der af Rigsdagsmanden for Maribo Amts Ane Balsfreds (Mouрад) allerede er ansøgt, vedbliver dog den ærede sidste Rigsdagsmand bestandig i denne Sag at bruge Betegnelsen „vi“ og „vor“ paa en høit forvirrende Maade. Den ærede Rigsdagsmand siger gjentagende: „Naar vi have i vor Kasse 5,407,959 Rd., saa lad os ikke give dem bort“. Net, det skulde jeg heller ikke tilraade, hvis det i Virkeligheden forholdt sig saaledes; men Sagen er, at der er aldeles Intet i den Kasse, som med Rette skulde kunne kaldes vor Kasse. Denne er nemlig endnu aldeles ikke etableret. Der maa først være en særegen Kasse, forinden man kan sige paa den Maade, at en vis Deel af Kassebeholdningen tilhører den enkelte Landsdeel, og det er netop forat tilvejebringe Muligheden af at faae en saadan affondret bestemt Kassebeholdning, at nærværende Lovforslag er bleven fremlagt for det høitærede Thing. Saalænge nemlig blot den ene Foranstaltning er truffet, der, som det høitærede Thing vil erindre, indførtes første Gang ved Finantsloven for indværende Aar, — thi Regjeringen kunde ikke gaae ind paa, at den blev tilføiet Finantsloven for 1853—54 — jeg siger, saalænge blot den ene Foranstaltning er truffet, at der staaer i de aarlige Finantslove, „det virkelige Overskud — hvilket fremkommer, naar Udgifterne, i Henhold til denne Lov, drages fra Indtægterne — skal ene tilhøre

Kongeriget“, saalænge er der endnu ikke etableret en særegen Kassebeholdning; thi naar man kommer et vist Beløb hvert Aar i en Kasse — om jeg maa bruge dette Udtryk — uden Bund, saa vil man ikke kunne vide, hvad der i Tidens Løb deraf bliver tilbage. Det maatte, for at en virkelig særegen Kassebeholdning kunde siges at være tilstede, samtidsigt have været afgjort, hvad der skulde betragtes som de andre Landsdeles Eiendom, thi blot den ene Addend er ikke tilstrækkelig til at skabe Summen. Det gaaer altsaa ikke an med den ærede Rigsdagsmand at sige, at det er „vor“ eller en Deel af „vor“ Kassebeholdning, som der er Tale om paa denne Maade at afgive eller overgive til Hertugdømmerne. Den ærede Rigsdagsmand bruger iøvrigt denne Udtryksmaade med en beundringsværdig Consequents, idet han nemlig ogsaa omtalte, hvorledes vor Statsgjæld var blevet forøget med et betydeligt Beløb. Ja det skal jeg vistnok ingenlunde benegte, at Statsgjælden er formeret med et overordentlig stort Beløb, der mange Gange overstiger det, hvorom her er Tale ved Spørgsmaalet om Kassebeholdningen. Det vil saaledes erindres, at den Statsgjæld, hvormed Monarchiet for 7 Aar siden traadte ind i den store Krisis, som senere medførte saa betydelige Anstrengelser og Opoffrelser, var 104,865,000 Rd., men denne Gjæld er — som bekendt — nu betydelig større. — Høist uheldigt vilde det imidlertid vistnok være — og deri troer jeg, at selv den ærede Rigsdagsmand for Maribo 1ste Balsfreds (Lindberg) vil give mig Ret — om man nu ogsaa her vilde urgere, at dette er „vor“ Gjæld. Net! det er ikke „vor“ Gjæld, det er Monarchiets